

13. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

Nygårdskirken 14. september 2025, kl.10.30

## HØSTGUDSTJENESTE

Tekst: Lk 10, 23-37

875; 730; 728; 367; 849; 729

*Gud – hjælp os! Amen.*

TAK er et fattigt ord – men det er nøglen til livet!  
TAK er i fokus når vi holder høstgudstjeneste: For mad og tryghed er ingen selvfølge! Uanset hvor rige og udviklede vi bliver som samfund, så er vi her især stadig helt afhængige af andres hjælp. Vi lever af at andre vil os det godt! Men om vi får andres hjælp er ingen selvfølge: Måske er de lige glade med os – måske er vi ligeglade med dem ... Får vi hjælp, når vi behøver den, så er vi TAK skyldige! Din hjemmehjælper kommer og giver dig støttestrømper på – og fordi du har betalt skat, får hun sin løn uanset om hun gør sit arbejde surt eller glad. *Er* hun sød, er hun et lyspunkt i din dag – så er du hende TAK skyldig! Det ikke nok med skat og løn og retfærdig lovgivning; et menneskeligt samfund er afhængig af at mennesker vil hinanden det godt! Et menneskeligt

## 13. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

samfund er afhængigt af *næstekærlighed*! Verden er fyldt med blødende mennesker der ligger i vejkanten i konkret og i overført forstand – verden er fyldt med ulighed, krig og nød. Og selve vores livsgrundlag, jordkloden, lider og vander sig i krampetrækning over den behandling, vi udsætter den for. Mængden af lidelse kan virke handlingslammende på os: Hvor skal lille jeg ende og begynde med min venlige hjælpsomhed, min kærlighed og miljøindsats, når behovet er så overvældende? Og vi *kristne* har endda et *særligt* ansvar – for det er jo *Jesus*, der har opfundet den betingelsesløse næstekærlighed! Når vi spørger, hvem er vi egentlig forpligtet på at hjælpe, om der dog ikke er nogen irriterende idioter, jeg ikke har ansvar for? Så svarer Jesus jo uden tøven: Nej, *alle* har krav på *din* hjælp! Om det har fortjent det – om du kender dem – om de lugter godt – alle de overvejelser og forbehold skal bare *slettes*! Alle har krav på din aktive og ansvarlige venlighed! Også dem der forstyrrer og irriterer dig, alle! Og så er det jo som om Jesus slår os i jorden med sine tårnhøje krav! Så er det pludselig *os*, der er ligget ned uden kræfter, mod, evner, overskud til at rejse os op og gøre noget som helst ... Dér ligger

## 13. søndag efter Trinitatis – 1. tekstrække

vi mens al tro, håb og kærlighed siver ud af os, og vi piner os selv med selvbefejdelser over hvilke dårlige mennesker vi er. Der i vejgrøften ligger vi kristne og vores Folkekirke, helt afmægtig i forhold til at gøre verden til et bedre sted at leve for dem, der mistrives! Og så kommer *han*: Den barmhjertige hjælper! Han plejer og forbinder vores sår, løfter os op og hen hvor vi kan hvile, heles og samle kræfter. Han betaler selv for det hele - om vi har fortjent det, om vi kender ham, om vi tror på ham – alle de overvejelser og forbehold sletter han fuldstændig! For han *er* kærligheden – han er frelsen og styrken! Og alle har krav på hans aktive venlighed og hjælpsomhed! Ham Jesus Kristus skylder vi alt ... ham skylder vi tak! Han alene har vist os, at nøglen til livet er at modtage hjælp – og så hjælpe videre. Gud er vores hjælp; Gud *vil* os det godt. Uanset hvad det koster *Ham* er vi det værd! Vi skylder Ham alt – vi skylder ham tak! Og allerbedst takker vi Ham ved at hjælpe hinanden! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*